

[Riishøj]

nøje følger denne budgetmodel. Jeg kan forstå, at visse af de borgerlige partier er opmærksomme på visse af skævhederne i budgetmodellen, og jeg lagde mærke til, at den radikale ordfører, fru Lone Dybkjær, rettede en ret åben kritik mod budgetmodellen. Jeg vil foreslå, at vi nu, hvor tiden er så fremskredet, og hvor universiteterne faktisk står over for fyringer, meget nøje gennemgår budgetmodellens virkninger, sådan at vi i hvert fald undgår nogle af dens skadevirkninger, for skadevirkningerne står rent faktisk for døren.

Der er også blevet talt om stillingsstrukturen på universiteterne. Jeg hilser også med tilfredshed fru Lone Dybkjærs klart markerede skepsis over for den tendens, der ganske klart er, til at gå over til langt flere midlertidige stillinger, som er usikre i den forstand, at man, dersom man opfylder de kriterier, som opstilles, slet ikke har garanti for en fast stilling, og desuden lider de faglige miljøer på universiteterne meget stor skade, hvis det griber om sig. Jeg håber også, at vi her i folketinget kan få en videre debat, bl.a. i forskningsudvalget, om det rimelige i i så høj grad at overgå til løse, dårligt betalte stillinger på universitetet, som vi er vidne til. De faste stillinger er faktisk totalt blokerede, og vi får en lang række rekrutteringsstillinger, som er særdeles usikre og på de givne vilkår ikke særlig attraktive. På de 2 punkter tror jeg der er chance for i hvert fald at få en debat igen og få, skal vi sige kontrol med, hvad ministeren foretager sig på området. Jeg er bange for, at der sker noget ganske alvorligt, hvis vi ikke følger ministeren meget nøje på det område.

Der er også blevet talt om grundforskning og kontraktforskning. I selve forespørgslen efterlyser vi jo ministerens holdning til grundforskning. Meget af debatten har netop drejet sig om kontraktforskning, og jeg frygter, at der er en ganske alvorlig misinformati on og en ganske alvorlig grad af dårlig forståelse for netop grundforskningens betydning. Jeg håber også, at vi i både undervisningsudvalget og i særdeleshed i forskningsudvalget – det er her, jeg ser ligesom forskningsudvalgets chance – får nogle debatter og en langt mere lødig oplysning om netop grundforskningens vilkår. Jeg ser i ministerens udtalelser en tendens til, at man kaster sig over de meget modebetonede områder,

som måske på kort sigt giver gevinst, men som overdimensioneres, og hvor man risikerer nogle fejlallokeringer og nogle fejlinvesteringer, som på længere sigt kan være til ubodelig skade.

Jeg håber derfor, at vi får en uddybning af ministeren, meget gerne i dag, af, hvordan ministeren opfatter grundforskningens vilkår og grundforskningens muligheder og chancer. Jeg ser i ministerens udtalelser i hvert fald en reduktion af grundforskningens chancer i fremtiden.

Der er også blevet rejst spørgsmålet om institutionernes og de styrende organers beføjelser, og dér håber jeg også, at vi får en uddybende kommentar. Jeg ser stadig væk i ministerens udtalelser et ønske om at centralisere og bestemme. Ministeren bruger meget tit nogle kraftige udtryk – institutter med den tynde forskning og institutter med den stærke forskning – og man ser i de udtalelser denne skolemesteragtige facon, hvor ministeren ganske klart bestemmer og har en ganske nøje definition af de begreber. Jeg vil gerne have, at ministeren ud over det med grundforskningens betydning uddyber, hvad han egentlig opfatter som tynd og stærk forskning. Som jeg nævnte før, kan man have en mistanke om, at den stærke forskning er de såkaldte modebetonede områder. Vi har intet imod, at man opprioriterer teknologi eller EDB eller biokemi, det er særdeles vigtige områder, men man kan med god ret frygte, at ministeren er underlagt nogle sort-hvid betragtninger og nogle overvejelser om fremtiden, der kan føre til nogle utrolige fejlallokeringer og fejlinvesteringer. Jeg vil altså gerne have uddybet, hvad der ligger i det med den tynde og den stærke forskning.

Man har også nævnt sammenhængen mellem den økonomiske politik og forskningen. Det har betydning for det område, der hedder omfanget af ressourcer, og det er et politisk spørgsmål, hvor store ressourcer man har råd til i et samfund at anvende på forskningen. Vi er generelt nok uenige om omfanget af forskningen. Vi kan ikke være uenige om, at det er en god investering at bruge store forskningsressourcer i et moderne industrisamfund, som er kriseram, men der er en sammenhæng mellem den økonomiske politik og forskningens anvendelse. Hvis man har den opfattelse, at de økonomiske problemer skal løses ved at reducere den offentlige